

ВЕРХОВНА РАДА УКРАЇНИ У ДЗЕРКАЛІ ЗМІ:

**За повідомленнями
друкованих та інтернет-ЗМІ, телебачення і радіомовлення
9 липня 2013 р., вівторок**

ДРУКОВАНІ ВИДАННЯ

- Парламентська політика та законодавча діяльність вимагають системного державницького мислення "Голос України"2**
- В.Рибак: "Цей склад парламенту на другій сесії страждав на «дитячу хворобу правизни»: безкінечні блокування, ультиматуми, скандування, епізодичні зіткнення у залі, категоризм політичних заяв — усе це ознаки парламентської незрілості".
- Лілія Гриневич: «Влада намагається заощадити на закритті шкіл вартістю декількох автомобілів класу люкс» Журнал "Український тиждень"5**
- Про рівень зловживання в освіті, зареєстровані в парламенті законопроекти про вищу освіту, а також про закриття шкіл в Україні Тиждень.ua поспілкувався з головою Комітету Верховної Ради з питань науки та освіти, экс-директором Українського центру оцінювання якості освіти, народним депутатом від «Батьківщини» Л.Гриневич.
- Олексій Кайда: "В українців є величезна місія: ми ще Європу рятувати будемо" "Газета по-українськи"8**
- О.Кайда: "Іноді приходять законопроекти, за які голосує і влада, і опозиція. "Свобода" ніколи не голосувала в залежності від того, хто подав законопроект. Виходимо з позиції, чи законопроект є на користь українському народу, чи ні. Натомість говорять, що у більшості є негласна вказівка опозиційні закони рубати".
- Відповідь регіоналам і комуністам Іван Капсамун, Ігор Самокиш, «День»;10**
- 119 депутатів від фракції Партії регіонів, 23 народні обранці від Комуністичної партії і шість позафракційних парламентарів підписали резонансне звернення до Сейму Польщі із проханням «визнати Волинську трагедію геноцидом польського народу».
- Депутатський отпуск: домики для белочек и "остатки язычества" Елена Галаджий, "Комсомольская правда в Украине"12**
- Если сравнивать народных депутатов со студентами, то можно сказать, что последнюю сессию они сдали неплохо. Зачет. И это несмотря на то, что в сессионном зале было немало интриг, провокаций и скандалов.

ІНТЕРНЕТ-ЗМІ

- В Раде хотят создать базу жалоб граждан: просят денег и жалуются на суды Главком14**
- Как рассказал автор инициативы, нардеп от «Батьківщини» С.Кубив, законопроект о создании электронной базы обращений граждан он подаст в сентябре. Для начала хочет заручиться поддержкой коллег.

Кучма был со всеми на «ты», Ющенко не держал слово, а Янукович – закрыт в рамках протокола *Независимое Бюро Новостей*14

Корреспондент НБН поинтересовался у депутатов-старожилов, помнят ли они, чтобы Глава государства игнорировал встречи с народными депутатами, а также насколько легко было попасть на прием к президенту Кравчуку, Кучме, Ющенко или Януковичу.

БЛОГИ

Анатолій Гриценко: «Заява про злочин N051/07/13/752 від 03.07.2013»
pravda.com.ua.....17

"Запит до Генпрокурора я назвав досить чітко і ясно – "Щодо злочинної бездіяльності посадових осіб Антимонопольного комітету України...", аби Пшонка почав діяти рішуче. Не дочекався. Тим не менше, бездіяльність АМК і ГПУ задокументовано – "рукописи не горять"..."

ТЕЛЕБАЧЕННЯ І РАДІОМОВЛЕННЯ

На Івано-Франковщині населення довіряє участковому *Интер*,
Подробности18

Європейські політики й чиновники несправедливо називають українське правосуддя вибірковим *УТ-1, Підсумки дня*.....20

УДАР: обрання Охендовського – частина плану переобрання Януковича
Радіо Свобода.....20

Вадим Новинський – агент Кремля в Україні? *Радіо Свобода*.....21

Друковані видання

Парламентська політика та законодавча діяльність вимагають системного державницького мислення
"Голос України"

Інтерв'ю Голови Верховної Ради України В.Рибак засобам масової інформації за підсумками другої сесії парламенту сьомого скликання

— *Завершилася пленарна робота другої сесії парламенту сьомого скликання. Якщо коротко підбити підсумки її роботи, як би Ви охарактеризуєте минулі п'ять місяців діяльності парламенту?*

В.Рибак: — Якщо порівняти цикл життя Верховної Ради з життям людини, то другу сесію нового скликання можу оцінити як період вередливого дитинства.

Перефразуючи класика, цей склад парламенту на другій сесії страждав на «дитячу хворобу правизни»: безкінечні блокування, ультиматуми, скандування, епізодичні зіткнення у залі, категоризм політичних заяв — усе це ознаки парламентської незрілості. Утім, якщо неупереджено проаналізувати конструктивну частину депутатської роботи та цілу низку прийнятих законів, можна дійти висновку, що Верховна Рада сьомого скликання далеко не безнадійна. Абсолютно впевнений, що у нас попереду — період політичного та законодавчого «дорослішання». Отже, не все так погано!

— *Чим Ви пояснили б таку особливість нового скликання парламенту?*

В.Рибак: — Насамперед його новизною. Верховна Рада оновилася на дві третини. До парламенту були обрані не просто нові люди без досвіду парламентської роботи, без школи політичної культури, а навіть нові політичні сили, які ніколи не мали парламентської трибуни у

минулому. По-друге, у Верховній Раді відбувається зміна генерації нових лідерів, особливо в опозиційному таборі. По-третє, парламентська політика та законодавча діяльність вимагають системного державницького мислення, я сказав би, стереоскопічного бачення всього комплексу проблем суспільства та вміння знайти такі ж комплексні підходи до розв'язання державних та суспільних проблем. Звісна річ, значна частина новообраних депутатів ще не має такого досвіду.

— *Саме цим, мабуть, і пояснюється досить невисока ефективність другої сесії Верховної Ради нового скликання?*

В.Рибак: — Так, це, звичайно, головна причина. Але зверніть увагу на одну важливу особливість — рівень професіоналізму суб'єктів законодавчої ініціативи. Для наочності наведу досить промовисту парламентську статистику. За період другої сесії у Верховній Раді на перше липня цього року було зареєстровано 1604 законопроекти. З них 92 прийнято у цілому та першому—другому читанні, тобто лише п'ять відсотків. А тепер подивіться на ефективність законотворчої роботи окремих суб'єктів законодавчої ініціативи.

Президент України подав на розгляд парламенту під час другої сесії 13 принципово важливих законо-проектів, з яких прийнято у цілому та першому—другому читанні 12, тобто 92%! Непоганий рівень ефективності й у Кабінету Міністрів України — 60 відсотків прийнятих законопроектів. А от який вигляд має доробок народних депутатів: з 221 законопроекту прийнято в цілому та першому—другому читанні тільки 37 документів, а це — лише 16 відсотків від загального «валу». Решту знято з розгляду, або взагалі відхилено.

— *В одному із своїх недавніх інтерв'ю Ви звертали увагу на вкрай низький рівень підтримки парламенту виборцями. Що це — результат коефіцієнта корисної дії депутатів чи причини мають інше коріння?*

В.Рибак: — Не думаю, що виборці серйозно та методично відстежують законодавчу ефективність парламенту. Для електорату важливіше знати та відчувати, що парламент та депутати, за яких виборці віддали свої голоси, працюють, так би мовити, на одній хвилі з населенням країни. А відбувається протилежне — країна, люди живуть своїм реальним життям, а парламент ніби живе в іншій країні. Подивіться, наприклад, на парламентську тактику опозиції — це безкінечне роздмухування настроїв катастрофізму, перебільшення реальних соціальних загроз, передрікання економічного колапсу країни, нічим не підкріплені звинувачення влади в усіх негараздах, перекручення економічних фактів... Або, навпаки, завищені обіцянки та популістські аванси виборцям, у які людина у тверезому розумі просто не може повірити.

Втім, Україна продовжує свій шлях вперед по висхідній, і це — доведений факт, який спирається на макроекономічну статистику, показники зростання економіки в цілому та більшості провідних галузей народного господарства зокрема, соціально-економічні параметри розвитку суспільства. Наведу як приклад такі дані.

Після важких перших місяців сільське господарство України демонструє випереджальні темпи зростання. У січні—травні 2013 року порівняно з аналогічним періодом 2012-го виробництво сільськогосподарської продукції зросло на 5,1% проти 1,5% у минулому році. Позитивна динаміка у сільгоспвиробництві дає змогу забезпечити цінову стабільність. У травні споживчі ціни зросли на 0,1%, а за п'ять місяців порівняно із кінцем минулого року — лише на 0,2%. І це є одним із найнижчих показників інфляції за весь час.

Або такий факт. На тлі низької інфляції у нас спостерігається динамічне збільшення обсягів обороту роздрібною торгівлі. А це, як відомо, показник щоденного життя пересічного громадянина. Так-от: за п'ять місяців він зріс майже на 12% порівняно з відповідним періодом минулого року. От вам і відповідь панікерам, які постійно лякають українців спадом ділової активності, дефляцією, депресією та іншими «страшилками».

Ще один вкрай важливий економічний показник, який характеризує поступ національної економіки, — наповнення державного бюджету. У січні—травні цього року до загального фонду Державного бюджету України зараховано 100,6% від планових надходжень. А це на

2,4% більше за відповідний показник 2012 року. При цьому в повному обсязі фінансуються всі соціальні видатки в країні.

Це те, що бачить та відчуває у своєму житті пересічний виборець. І цей досвід аж ніяк не збігається з тим, що він чує під час трансляції виступів опозиції в сесійній залі Верховної Ради!

Таким чином, складається наочний розрив між реальним життям країни та публічною політикою — скажу навіть жорсткіше: політиканством окремих політичних сил у парламенті. В цьому й криється головний секрет втрати парламентом підтримки виборців, падіння його престижу в суспільстві.

— *Як виправити цю ситуацію, а отже, й поліпшити імідж Верховної Ради?*

В. Рибак: — Я давно в українській політиці, маю багаторічний досвід державної, урядової, політичної роботи як на регіональному, так і на загальнонаціональному рівні. Мій досвід навчив мене дивитися на проблеми в широкому контексті та ніколи не вдаватися в паніку. Отже, я вважаю, що парламентську ситуацію можна виправити протягом однієї, наступної, третьої сесії, але не заради «поліпшення корпоративного іміджу». Домінуючим мотивом має стати виправлення ситуації заради інтересів країни та інтересів українського громадянина!

Як це зробити? Ось мої прості, але перевірені часом «рецепти»: по-перше, покласти край раз і назавжди політиканству; по-друге, відмовитися від передвыборчої практики безмежного популізму; по-третє, пристати, нарешті, на позиції політичного та економічного реалізму (та просто здорового глузду); по-четверте, повернутися обличчям до людей.

Нагадаю, що Україна вперше у своїй історії вступила на шлях докорінних реформ, тотальної модернізації країни та суспільства. Президент України Віктор Янукович ініціював понад 20 глибоких системних реформ, які охоплюють практично всі сфери державного та суспільного життя.

Жити та діяти в часи реформ непросто. Успішно подолати цей період суцільної перебудови країни можна лише всім миром, коли створена реформістська синергія народу та всієї системи влади згори донизу — центральної, регіональної, місцевої, виконавчої та законодавчої, тощо.

У цій системі влади Верховна Рада посідає особливу нішу — вона має законодавчо закріпити від імені представницької влади законодавчі ініціативи Президента та уряду України, доповнити ці ініціативи власною законотворчістю, тримаючи щоденний нерозривний зв'язок з виборцями. Якщо голос виборця буде почуто і втілено у законодавство в інтересах нації та громадянина, повірте, турбуватися про імідж та престиж парламенту в суспільстві підстав не буде. Роль Верховної Ради — не гальмувати суспільний прогрес безплідною балаканиною, а прискорювати його ґрунтовним та вкрай потрібним суспільству законодавством!

Я — невиправний оптиміст, і вірю, що саме так і буде. Змогла ж Верховна Рада сьомого скликання прийняти сім надзвичайно важливих законів України з питань соціальної політики, попри всі карколомні перипетії другої сесії. Серед них, нагадаю, такі вкрай потрібні людям закони, як законодавство про систему призначення та індексації пенсій, про пенсії багатодітним батькам, про забезпечення рівності прав одиноких матерів та батьків, про безоплатне першочергове забезпечення санаторно-курортним лікуванням інвалідів війни, та інші соціально вагомі законодавчі документи.

— *В останні місяці українське суспільство живе в атмосфері передчуття можливого підписання Угоди про асоціацію з Європейським Союзом в листопаді цього року. При цьому як у Брюсселі, так і всередині країни зростає стурбованість, що саме Верховна Рада боргує цим сподіванням українців на перспективи європейської інтеграції. Чи це так?*

В.Рибак: — Ви знаєте, що Україна перебуває на завершальному етапі переговорів щодо укладання з Європейським Союзом Угоди про політичну Асоціацію включно із поглибленою та всеосяжною зоною вільної торгівлі.

Європейський цивілізаційний вибір — це не лише прагнення українських громадян. Нагадаю, що відповідно до Закону «Про основи національної безпеки України» інтеграція

нашої країни в європейський політичний, економічний, правовий простір є одним із пріоритетів її національних інтересів, а набуття членства в Європейському Союзі — одним з основних напрямів державної політики з питань національної безпеки України у зовнішньополітичній сфері.

Нарешті, підписання Угоди про асоціацію не лише відповідає національним інтересам України, а й може надати поштовх системній модернізації економіки, політичної та соціальної інфраструктури країни.

Водночас вихід на підписання Угоди про політичну асоціацію вимагає потужної політичної підтримки як з боку виконавчої влади, так і з боку політичних сил, що представлені в парламенті України. Можу вас запевнити, що, попри всі політичні розбіжності, більшість політичних сил у парламенті усвідомлює, що ми всі в «одному човні» та не маємо права втратити історичний шанс для України, навіть якщо це вимагатиме від нас піднятися над вузькопартійними інтересами.

Сьогодні епіцентр активності щодо Угоди про асоціацію зміщується вбік Кабінету Міністрів, Верховної Ради та регіональних органів влади.

Щодо парламенту, то він вже розглянув та прийняв основні законодавчі акти відповідно до взятих Україною зобов'язань перед Євросоюзом. Наша головна увага з перших днів роботи третьої сесії на початку вересня буде зосереджена на двох законодавчих сюжетах — законопроектах про реформування прокуратури та виборчого законодавства. Мушу визнати, що робота ця буде дуже складною, але я переконаний, що парламент ухвалить ці документи у вересні—жовтні цього року. Кажу це із впевненістю, оскільки спостерігаю спільність поглядів різних політичних сил щодо потреби успішного завершення цієї роботи.

Це, до речі, ще один промовистий приклад здорових тенденцій у Верховній Раді, її шляху до політичної зрілості та конструктивної роботи в інтересах української держави та українського народу.

Отже, не все так погано, як скажуться песимісти та політичні стогнії!

<http://www.golos.com.ua/Article.aspx?id=296844>

Лілія Гриневич: «Влада намагається заощадити на закритті шкіл вартістю декількох автомобілів класу люкс»

Журнал "Український тиждень"

Про рівень зловживання в освіті, зареєстровані в парламенті законопроекти про вищу освіту, а також про закриття шкіл в Україні Тиждень.ua поспілкувався з головою Комітету Верховної Ради з питань науки та освіти, экс-директором Українського центру оцінювання якості освіти, народним депутатом від «Батьківщини» Лілією Гриневич.

Тиждень.ua: Першопричиною проблем в українській освіті, як і в реалі сфер, часто називають фінансування. Чи достатньо передбачено держкоштів на цей рік?

– Фінансування освіти, на жаль, не відповідає закладеним у законодавство показникам. Це свідчить про одне – освіта не є державним пріоритетом. Згідно із законодавством, рівень фінансування освіти повинен становити 10% ВВП. Натомість сума коштів, передбачена в бюджеті на цей рік, дорівнює 6% ВВП, біля 100 млрд. грн. Хоча це лише цифри на папері, бо місцеві бюджети хронічно недофінансовуються. Тож не можна зі впевненістю говорити, чи вистачить грошей на заробітну плату для вчителів на останній квартал року.

Крім того, існує проблема з нецільовим використанням коштів. Сьогодні влада заощаджує на дітях, закриваючи школи. Натомість, впроваджуються непрозорі централізовані програми із закупівлі підручників, автобусів, комп'ютерів, за якими Рахункова палата виявляє серйозні зловживання. Потрібна політична воля, щоб позбутися корупційних схем.

Тиждень.ua: Який рівень зловживання в освіті?

– Не більший, ніж в інших сферах. Але суспільні збитки зловживань в освіті непропорційно вищі. Стикаючись з хабарництвом у стінах навчальних закладів, у молоді

формується ставлення до корупції як до суспільної норми. Таким чином, освіта сприяє відтворенню корупції.

Якщо і є якийсь метод подолання корупції у країні – то це насамперед перетворення у системі освіти. Риба гниє з голови. В освіті регуляторні та управлінські функції сконцентровані в руках одного міністерства. На ґрунті абсолютної монополії процвітає корупція. Приклад – непрозорі централізовані закупівлі підручників МОНом, у яких потім вчителі та батьки знаходять численні помилки. Непрозоро розподіляється держзамовлення між вишами, відбувається ліцензування, акредитація. Багато вишів іде на це, а «компенсують» вкладене за рахунок поборів.

Кращої люстрації, ніж прозорість та об'єктивність, немає. Сьогодні на порядку денному наступний крок – зміни в системі вищої освіти. Ось чому дуже важливо, щоб Верховна Рада підтримала правильний законопроект про вищу освіту.

Тиждень.іа: Однак епопея із законом про вищу освіту триває давно. Ще в лютому цього року громадськість протестувала проти ухвалення такого законопроекту Міносвіти. Чому досі не ухвалений відповідний законопроект?

– У парламенті минулого скликання було шість різних законопроектів про вищу освіту. І жоден не був схвалений. Першопричиною є те, що кожен з них лобював інтереси якоїсь окремої групи, але не країни в цілому. Нині ж у Верховній Раді, нагадаю, є три законопроекти про вищу освіту: авторства Партії регіонів, а також два альтернативних – один із них внесений від опозиційних фракцій, а також законопроект так званої групи Згуровського. Два останні ідейно дуже схожі. Розуміючи, що ця Верховна Рада не проголосує за опозиційний проект, ми вирішили піднятися над політичними амбіціями, і запропонувати парламенту взяти за основу законопроект групи Згуровського, який має шанс на прийняття. Відповідне рішення вже прийняв Комітет з питань науки та освіти. Сподіваюся, що і наші опоненти відмовляться від політичних амбіцій та знімуть свій законопроект. І нам вдасться дійти спільного рішення і ухвалити його в першому читанні до кінця року.

Тиждень.іа: У чому різниця між законопроектами групи Згуровського та опозиційним з одного боку і законопроектом ПР – з іншого?

– По-перше, суттєво відрізняються пропоновані моделі управління освітою. Провладний проект пропонує жорстку централізацію і ручне керування вишами. Централізація вкупі з непрозорістю створює сприятливе поле для корупції, бо якщо один і той же орган видає ліцензії, проводить акредитацію, здійснює поточний контроль, розподіляє кошти і підписує контракт з ректорами, то немає жодного балансу управління. Натомість децентралізацію управління, виведення регуляторних функцій з-під МОН і реальні можливості для забезпечення фінансової, кадрової, академічної автономії вишів пропонують два альтернативні законопроекти.

Друга базова різниця – гарантії рівного доступу до вищої освіти. Нашим завоюванням є запровадження зовнішнього незалежного оцінювання якості освіти, яке забезпечило інструмент об'єктивної оцінки якості знань абітурієнтів. Завдяки ЗНО десятки тисяч талановитих дітей з усіх куточків країни вчаться у найкращих українських вишах. Що пропонує провладний законопроект? Запровадити, окрім ЗНО, вступні іспити, а при вступі на платне навчання взагалі не вимагати ЗНО. У результаті, реальні шанси на вступ будуть пов'язані не з об'єктивним оцінюванням, а з товщиною гаманця. Таким чином ми втратимо навіть ті позиції, які завоювали. У 2006 році, коли ми відкривали Центр оцінювання якості освіти, приблизний обсяг хабарів, за оцінками експертів, становив близько 2 млрд. грн. Очевидно, що є ті, котрі хочуть повернути собі цей ринок. Альтернативні проекти чітко прописують роль ЗНО як основного критерію вступу. До речі, в сьгоднішньому законодавстві ЗНО взагалі жодним чином не врегульоване.

По-третє, в альтернативних законопроектах (групи Згуровського та опозиційному), на відміну від законопроекту ПР, чітко виписані механізми включення України в європейський та світовий освітньо-науковий простір.

Тиждень.іа: А чим законопроект групи Згуровського відрізняється від опозиційного?

– Між нашими законопроектами більше спільного, ніж розбіжностей. Однак, з багатьох позицій наш законопроект більш радикальний. Наведу приклад. Зараз МОН розподіляє державне замовлення непрозоро, за принципом: більш лояльний ректор – більше держзамовлення. Ми пропонуємо за результатами ЗНО надавати випускникам гранти на навчання, з тим, щоб ці кошти отримав той університет, в якому вирішив вчитися абітурієнт. Таким чином ми стимулюємо вищі підвищувати якість освіти, щоб мати попит серед студентів. Тобто ми за принцип: краща освіта – більше держзамовлення.

У законопроекті Згуровського за цим принципом розподіляються не всі, а лише 20% коштів. Але головне, що цей принцип взагалі там закладений.

Тиждень.іа: *Черговий резонанс в Україні викликало закриття шкіл в Україні, особливо україномовних. Чим, на Вашу думку, зумовлена така політика влади?*

– Ця влада ставиться до освіти цілком меркантильно, для неї немає різниці, яку школу закрити, щоб зекономити: україномовну чи російськомовну. У 2010-2011 роках у першу чергу почали різко закривати школи саме в Донецькій області.

У так званій оптимізації шкіл влада керується принципом, не як покращити якість освіти, зробити її більш доступною, а як заощадити на дітях, закриваючи заклади. Комітет з питань науки і освіти звернувся до облдержадміністрацій із запитом, скільки шкіл планується до закриття цього року. Тільки у тих 16 областях, які нам відповіли, планується до закриття щонайменше 143 школи. Місцева влада, за своїми підрахунками, планує на цьому заощадити близько 44,5 млн. грн., тобто вартість декількох автомобілів класу люкс. Достатньо поглянути на паркінг біля будь-якої ОДА, щоб зрозуміти, що взяти ці кошти є в кого, і це точно не діти. Заощадивши сьогодні на закритті шкіл, завтра будемо витратити у кратному розмірі на повторне відкриття. Адже дно народжуваності країна пройшла 2001 року і з тих пір кількість народжених дітей практично щороку зростає. Маємо не повторити помилки, коли спочатку закрили дитячі садочки, а сьогодні у великих містах треба записуватися у чергу, щоб віддати дитину в садочок.

Тиждень.іа: *Ви згадали про дошкільну освіту. Чи справляється влада із втіленням заявлених у 2010 році реформ президента у цьому напрямку?*

– У дитячому садку проектується успішність подальшого навчання дитини. Це перший поверх соціального ліфта, який на жаль, в нашій країні для багатьох так і залишається на першому поверсі. У програмі економічних реформ ставиться завдання охопити дошкільною освітою не менше 75% дітей дошкільного віку, але за 2 роки влада спромоглася підняти цей показник з 53 до 59%. Ясно, що виконання цього показника провалене вщент.

Тиждень.іа: *Як щодо забезпечення шкіл сучасними комп'ютерами, подолання комп'ютерної неграмотності дітей, вчителів, що також передбачено в програмі реформ Януковича?*

– Кожен уряд приходив під гаслом комп'ютеризації школи. Але комп'ютери застарівають кожні 2-3 роки. Потім вони перетворюються на меблі. Потім приходять нові уряди, і закупають нові «меблі». У результаті, ситуація сьогодні така: за статистикою майже 90% шкіл обладнано комп'ютерами, але 66% комп'ютерів або застарілі, або несправні. Лише 75% шкіл підключено до інтернет. Сьогодні під цю ситуацію знову намагаються організувати масштабні закупівлі обладнання. Однак, потрібні не «меблі» за ціною золота, а осмислена політика з впровадження нового змісту та методів навчання з використанням сучасних технологій.

Тиждень.іа: *У квітні 2010 року кілька тисяч освітян протестувало під стінами Кабміну, вимагаючи припинити маніпуляції з тарифною сіткою. Яка ситуація нині з дотриманням їхніх вимог?*

– Це урок для освітян. Завдяки спільним діям вчителям тоді вдалося домогтися підписання генеральної угоди між профспілками та урядом. Проте нині ця домовленість не виконується, а освітянська спільнота, на жаль, мовчить. Внаслідок цього вчителі в залежності від рівня кваліфікації недоотримують від 300 до 2000 грн. щомісяця. У жодній країні світу

вчителі чи викладачі не є дуже багатими, але вони завжди належать до середнього класу, можуть забезпечити собі можливість гідно жити, постійно підвищувати кваліфікацію, а не займатися пошуком додаткових засобів для виживання. Український викладач має найбільше навантаження в Європі і найменшу заробітну плату. Так не повинно бути. За всіма міжнародними статистичними дослідженнями, головний критерій, який суттєво впливає на якість освіти – це соціальний статус і рівень кваліфікації вчителя. Саме освіта має бути тією сферою, де хотіли б працювати талановиті люди, які бажають щось змінити у країні. Якщо вчителі своєю активною позицією не змусять владу поважати себе, ніхто цього не зробить.

Тиждень.іа: 26 червня Міносвіти вирішило об'єднати Дніпропетровський державний аграрний університет із Дніпропетровською державною фінансовою академією та Академією митної служби. Такі рішення непоодинокі. Вони викликали лише з початку року протести у кількох містах України. Наскільки виправдані такі методи скорочення кількості вишів в Україні?

– Уряд приймає абсолютно кулуарні непрозорі рішення стосовно об'єднання вишів. Зокрема, рішення про реорганізацію Дніпропетровського аграрного університету було прийнято урядом без згоди вченої ради та колективу. Викладачів і студентів просто поставили перед фактом, що їх навчальний заклад ліквідовано і майновий комплекс передано Міністерству освіти і науки. А у порядку денному засідання Кабміну на 26 червня, де було прийнято це рішення, значилось лише: «Деякі питання утворення Дніпропетровського державного економічного університету». Така сама ситуація з Одеським аграрним університетом.

Я вже направила звернення прем'єр-міністру з вимогою скасувати розпорядження Кабміну про реорганізацію Дніпропетровського державного аграрного університету та Одеського державного аграрного університету. На даний час відміна цих непрозорих рішень Уряду залежить в тому числі від позиції колективів викладачів і студентів вищих навчальних закладів. Наприклад, відома ситуація з Львівським національним університетом ветеринарної медицини та біотехнологій імені Гжицького, де під тиском саме колективу та за підтримки обласної ради було скасовано подібне розпорядження Кабміну.

Об'єднання вишів повинно відбуватись відкрито і обґрунтовано, а не за рахунок кулуарних домовленостей.

<http://tyzhden.ua/Society/83935>

Олексій Кайда: "В українців є величезна місія: ми ще Європу рятувати будемо" "Газета по-українськи"

Олексій Кайда народився у місті Бердянську на Запоріжжі. Там закінчив школу і рік працював на взуттєвій фабриці. Переїхав до Львова. Закінчив місцевий політех за спеціальністю інженер-системотехнік. У 1993 році вступив до Соціал-націоналістичної партії, що пізніше стала "Свободою". У 1999-2000 роках — помічник-консультант народного депутата Олега Тягнибока. У 2006 - депутат Львівської облради. За три роки - голова Тернопільської облради. До парламенту пройшов у 2012 році по тернопільському виборчому округу №163. У травні 2013 року вдруге одружився. Вінчання з чемпіонкою світу з біатлону 26-річною Оленою Підгрушною пройшло в її рідному селі Велика Березовиця на Тернопільщині. Кайда подарував нареченій золоту підвіску у вигляді біатлонної кулі. Після весілля майже не бачимося, - розказує. - Часу взагалі немає. То я у роз'їздах, то вона. За місяць можемо на два дні зустрітись, і знову — хто куди. Вона на змагання, я - до Києва. Скучаю страшенно. Та й діток хочеться багато. Вона ж в мене молоденька, - сміється. - Сподіваюся, що після Олімпіади (зимові Олімпійські ігри проходять у лютому 2014 року у Сочі — ред.) вже буде простіше. Від першого шлюбу має 16-річного сина Богодара. У вільний час ходить у спортзал та басейн. Багато читає. Два роки тому, після 20 років, кинув палити. Таку обіцянку дав майбутній дружині і дотримується її і досі.

Народний депутат від "Свободи" 42-річний Олексій Кайда підходить до готелю "Україна", що у центрі Києва. Тут живе під час сесійних тижнів. На ньому темний костюм та

блакитна сорочка, на піджаку значок "Свободи". Сідаємо на літній терасі біля готелю. Замовляє подвійне еспресо. Щойно закрили сесію Верховної Ради.

- Чому не вдається нічого проголосувати? Бо в опозиції всього лише 170 людей. Тому ми й опозиція, - каже, підводячи підсумки роботи сесії. - Та й у більшості голосів часто не вистачає. Який може бути компроміс між злочинною владою, антинародними законами і законами, які ідуть на користь суспільства? Звісно, іноді приходять законопроекти, за які голосує і влада, і опозиція. "Свобода" ніколи не голосувала в залежності від того, хто подав законопроект. Виходимо з позиції, чи законопроект є на користь українському народу, чи ні. Натомість говорять, що у більшості є негласна вказівка опозиційні закони рубати.

Який тоді вихід?

- Ніколи не кажи ніколи. Останні події на Миколаївщині можуть сколихнути всю країну. Бо це остання крапля, остання межа, за яку переступила влада. Революційна ситуація набирає обертів. Збурення йде від простих людей. Адже такі випадки, як у Врадіївці, відбуваються один за другим. А влада тим часом говорить на чорне - біле, а на біле - чорне. Це обурює. Не варто забувати, що акції протесту почалися не з політики, а з побутових питань.

Скільки часу потрібно на те, аби ця ситуація визріла до всеукраїнських масштабів?

- Українська нація — дуже добра та терпляча. Але, думаю, що вибухнути може і до 2015 року. Людей обурює, що їх не вважають за людей. Ситуація вже наближається до такого піку, що вийдуть конкретно проти влади, проти системи. Поки ще є мовчазна згода на все, що коїться в країні. Коли хлопців судять за розклеювання листівок, і в той же час п'яні "есбеушники" збивають людей і їм за це нічого — то це не нормально. Але всі це чудово знають і мовчать. Та на Миколаївщині не промовчали. Це позитивний сигнал.

Якими будуть дії опозиції?

- Будемо підтримувати, допомагати. А далі потрібно взяти владу у руки і навести порядок, очистити владу. Щоб депутати ходили на сесію, влада не крала, судді не виносили злочинні рішення. Ми вже зараз збираємо інформацію про всіх суддів, представників міліції, СБУ, прокуратури. Якщо не вміє прокурор працювати — нехай іде у відставку. Всі ці 20 років у владних структурах не було відповідальності. Ми ж якраз пропонуємо замінити колективну безвідповідальність на персональну. Тоді у країні буде порядок.

Перше — це люстрація. Без цього нічого не можливо зробити. І робити це ніколи не пізно. Хіба пізно очистити правоохоронні органи від перевертнів у погонах, звільнити судову гілку влади від хабарників, від продажних прокурорів? Звісно, ні.

У Грузії свого часу ДАІ була найкорумпованішою структурою. Прийшов Саакашвілі і за два дні всіх звільнили. Від сержанта до генерала. На ці місця поставили студентів. Три місяці були певні труднощі, але ж після - жодних проблем. Спробуйте там дати хабара — одразу запакують. А у нас за кермом їздять п'яні менти, збивають людей. Як і мажори. І їм все по-барабану. Порядок можна навести. Просто немає бажання, тому - хаос. У нас є стільки безробітних порядних людей, стільки спеціалістів, що й уявити не можна. Ми заповнимо всі вакансії. А те, що ці люди будуть без досвіду — навіть краще. Адже вони без досвіду брати хабарі, красти, гвалтувати. Їм треба дати високі зарплати. Людина має бути впевненою, що є соціально та юридично захищеною. І вона знатиме: якщо візьме копійку, то заgrimить за ґрати.

Після люстрації за що слід братися?

- Змінювати потрібно все. Тактичне завдання "Свободи" - це програма захисту українців. Стратегічне — запровадження нової національної Конституції. В ній чітко розписано навіть те, що місцевих суддів треба обирати на п'ять років. Якщо "Свобода" матиме 226 депутатів, свого президента та прем'єра, то це все можна реалізувати менше, ніж за рік.

Експерти радять опозиції вже зараз змалювати спільний план реформування країни. Чому й досі це не зроблено?

- Давайте спочатку виграємо, а потім говоритимемо за план дій. Зараз ділити посади не треба. Це роз'єднує. Ми вже потім сядемо, закриємося і розберемося — як та куди йдемо. Треба спочатку перемогти цей режим, а не займатися розподілом посад.

Чи не вийде так, що перемогу отримаєте, але потім ніхто не знатиме, що робити в країні?

- У "Свободи" є чіткий план дій - програма захисту українців.

Але є ще "Батьківщина" та УДАР. Як з ними узгоджувати програму?

- Якщо зараз співпрацюємо, то невже після перемоги не зможемо? Зараз є короткострокова перспектива — це зміна влади в Україні. Наступний крок - втілення своїх засадничих принципів.

Чекатимете до 2015 року?

- Впевнений: перемога буде за будь-яких обставин. Бо я вірю в мудрість української нації. Вона змушена буде боротися. Іншого виходу немає.

Чого чекати від Януковича до 2015 року, у нього є ще потенціал щось змінити?

- Він і зараз все змінює. Тільки для себе та своєї "Сім'ї". Перспектива на наступні півтора роки: влада і далі гребтиме все під себе. Вони чудово усвідомлюють, що в 2015 році їм треба буде далеко тікати. Розуміючи це, зараз діють за принципом орди — все вимивають. Вони як порохотяги — висмоктують все, з будь-чого. З банків, підприємств, бюджету. Зараз думають, що потужні і втримають владу. Тішаються, мають золоті унітази, "Межигір'я", бестселери пишуть за 30 мільйонів. Але на підсвідомому рівні є такий "жим-жим", коли розуміють, що скоро їм буде кінець. Вже з'являються останні краплі для того, аби повністю змісти звідси "Сім'ю". Ми переконані - злодії повинні сидіти. Думаю, ми цей принцип застосуємо до теперішньої влади, коли перемажемо.

Що дає вам надію?

- Я вірю в силу та розум української нації. Вона дійсно є багатостраждальною і заслуговує на нормальну владу, на нормальні умови життя. Бо мало таких народів, які б пережили стільки, скільки українці. Нація вистояла завдяки глибокому корінню, яке тягнеться тисячоліттями. Тому нас вже ніхто не знищить. Це і вселяє оптимізм. Взагалі, в українців є величезна місія: ми ще Європу рятувати будемо, - посміхається.

<http://gazeta.ua/articles/politics/v-ukrajinciv-e-velichezna-misiya-mi-sche-evropu-ryatuvati-budemo-oleksij-kajda/505796>

Відповідь регіоналам і комуністам

Іван Капсамун, Ігор Самокиш, «День»;

119 депутатів від фракції Партії регіонів, 23 народні обранці від Комуністичної партії і шість позафракційних парламентарів підписали резонансне звернення до Сейму Польщі із проханням «визнати Волинську трагедію геноцидом польського народу». «Просимо вас, депутатів Сейму Республіки Польща, підтримати рішення сенату, визнати Волинську різанину ОУН-УПА геноцидом щодо польського населення і засудити злочинні діяння українських націоналістів», — йдеться у документі.

Підписанти переконані, що «народ України не знає правди про ті страшні події», оскільки представники ксенофобських, антисемітських та неонацистських настроїв «активно використовують парламентську трибуну для пропаганди цих поглядів».

Натомість представники «Свободи», до яких, зокрема, апелюють у своєму зверненні 148 народних депутатів, переконані, що такі заяви не є провокацією конкретно проти їхньої політичної сили і розцінюють їх як провокацію проти всіх українців. Таку думку підтримують і історики, зокрема, Володимир В'ятрович, який розцінює звернення як «абсолютне історичне невігластво» у розумінні самої суті українсько-польського конфлікту.

Утім, за нашою інформацією після спілкування з депутатами, сам факт появи відповідного листа викликаний, по-перше, бажанням відвернути увагу медіа і громадськості від блискавичної ухвали за один день (четвер, 4 липня) низки законів, необхідних владі. Знаково, що тоді їх було прийнято більше, ніж за весь період роботи другої сесії ВРУ. Зокрема, мова йде про набрання необхідної кількості голосів за так званий закон про векселі, який представник від

«УДАРу» Тарас Кутувий у ефірі «5 каналу» вже встиг назвати «величезною аферою»; розширення повноважень Міністерства доходів і зборів, яке отримало право бути збирачем і контролером у одній особі; довічне призначення суддів винятково з подачі Президента України тощо.

По-друге, документ є черговою спробою спровокувати представників націоналістичної течії в українському парламенті на радикальні дії. Частково тактика спрацювала: вже зараз бачимо багато заяв із боку свободівців, які пообіцяли найближчим часом оприлюднити офіційне подання щодо звернення регіоналів, комуністів та кількох позафракційних депутатів.

По-третє, звернення до польського Сейму грає на руку прихильникам конфліктів у практиці польсько-українських взаємин. Простіше кажучи, це — ще один бал до позицій представників так званих проросійських шовіністичних кіл, які дискредитують ідею європейської інтеграції України й активно пропагують необхідність вступу до союзу з Росією у формі членства в Митному союзі.

По-четверте, заява третини українських депутатів — чергова спроба загравання з пострадянським виборцем, поділ на уявні групи ворогів і героїв народу. Раніше подібну технологію можна було спостерігати під час «антифашистського мітингу» регіоналів, тому є підозра, що авторами обох маніпуляцій є одна команда політрадників.

І останнє, в контексті підписання звернення до польського Сейму варто згадати про ефемерну в українських реаліях категорію політичної відповідальності. Адже що найгірше — народні обранці, які підписують подібні заяви, абсолютно не думають (не можуть або не хочуть) про наслідки свого вчинку. Складається враження, що відповідні документи підписують «за замовчуванням», навіть не вникаючи у суть самого питання.

Про існування такої практики «Дню» розповів і позафракційний депутат Олесь ДОНІЙ: «Хочу насамперед зазначити, що, крім регіоналів та комуністів, заяву зокрема підписали чотири висуванці від «Батьківщини», які теоретично мали б стояти на українських позиціях. Але люди, які підписали цю заяву, всебічно залежні від влади, тому яку основну ідеологію бере влада — ці люди будуть іти за цією ідеологією як флюгер: вони будуть підписувати все що завгодно, незалежно від своїх внутрішніх переконань. А щодо того, чому лише половина регіоналів поставила свої підписи під документом, то голосування за ті чи інші документи, які просуває, приміром, Кабінет Міністрів, не завжди набирає всі 100% від Партії регіонів. Тобто ступінь залежності, ступінь самостійності у прийнятті рішень — різний у кожного депутата. У даному разі підписи поставили найбільш залежні й ті, хто не має в собі психологічних сил для того, щоб не поставити підпис. Тому 148 осіб — це люди у повній мірі залежні від влади, і ми розуміємо, що цей лист виник як абсолютне продовження політики нинішньої влади, політики, спрямованої на обмеження та ліквідацію української ідентичності».

Як відреагували на звернення у Польщі?

«Я так само здивований, як і українська меншина в Польщі, — коментує Мирон СИЧ, депутат Сейму Республіки Польща. — В цілому в польському суспільстві велике здивування, що в такій ситуації частина депутатів Верховної Ради стає проти процесу єднання між Україною та Польщею. Якщо ми говоримо про «геноцид» і хочемо дотримуватися однієї лінії, то треба враховувати, що до злочинів вдавалися обидві сторони. Попри те, що Польща є поважним партнером України і що перед останньою є можливість підписання Угоди щодо асоціації з ЄС цієї осені, такі дивні заяви навряд чи сприятимуть цьому. Треба, щоб історики вирішували ці справи, а не політики; щоб суд вирішував, хто винен. Погано, якщо політики хочуть вирішувати за історію і за орган, який покликаний це робити. Те, що українські депутати надіслали такого листа, — це виразно означає, що Українська держава має, на нашу думку, внутрішню велику проблему, і дехто хотів би чужими руками вирішувати певні політичні справи. Але це заява комуністичних, лівих сил. На щастя, це лист не від усієї Верховної Ради».

Звичайно, всю цю ситуацію мають в першу чергу коментувати представники Партії регіонів. Але ми чи не вперше зіткнулися з повальним небажанням регіоналів говорити. Причому стосувалося це як тих, хто підписав звернення (Володимир Олійник, Володимир Макеєнко, Дмитро Шпенюв), так і тих, хто не ставив свого автографа (Олег Зарубінський, Юрій

Мірошніченко говорили з помічником). Дехто відмовлявся без аргументів, а дехто просив передзвонити і більше не брав трубку. Небажання депутатів коментувати ситуацію лише посилює підозру про їх несамостійність та виконання «замовлення», можливо, навіть не з України. Єдиний, хто погодився говорити — Михайло Чечетов, але у своєму звичному стилі: «Україна має очиститися від фашистів, інакше нас не приймуть в Європу». Хоча 148 це не 450 і навіть не 226, це меншість, яка розколює країну. Серед них також — Владислав Лук'янов, Нестор Шуфрич, Олена Бондаренко, Інна Богословська, Анатолій Кінах, Віктор Тихонов...

Питання, хто ініціював це звернення й яким чином відбувався відбір підписантів, залишаються відкритими. Але незнання своєї історії є неприпустимим для депутата.

<http://www.day.kiev.ua/uk/article/tema-dnya-podrobici/vidpovid-regionalam-i-komunistam>

Депутатський отпуск: домики для белочек и "остатки язычества"

Елена Галаджий, "Комсомольская правда в Украине"

После закрытия 5 июля второй сессии новоизбранной Верховной Рады, которая, кстати, была весьма плодотворной, у депутатов фактически начались летние каникулы. Еще полторы недели они должны отработать в комитетах и в округах, а затем с чистой совестью можно отправляться на моря и океаны. Правда, многие из народных избранников, не дожидаясь официальных каникул (19 июля), уже наслаждаются отпуском. Причем фотографии, на которых зафиксировано приятное времяпрепровождение, политики периодически выкладывают в соцсети. "Одесса", - лаконично подписал фотографию "ударовец" Владимир Куренной, на которой он в плавках обнимает дочку.

Отдых на родном Черном море предпочел и Лев Миримский. Вместе с семьей политик наслаждается крымской природой и местной кухней. "Повесил кормушку для белочки", - "отчитался" в Сети народный депутат и сделал приписку: "Не все потеряно, если белки в городе бегают". Успел Миримский по достоинству оценить и ялтинские чебуреки. "Ездили в Ялту, ресторан "Горный ручей". Чебуреки супер!" - поведал Миримский.

По месту своего избрания отдыхает и народный депутат-мажоритарщик Виктор Балога. Вооружившись фотоаппаратом, он запечатлевает карпатские пейзажи и достопримечательности.

"Остатки язычества. Сфотографировал (деревянные идола) неподалеку от санатория "Карпаты" в Закарпатской области. Не знаю, кому это все принадлежит, но, судя по тому, что место более или менее ухоженное, люди здесь бывают", - написал на своей страничке в Фейсбуке Виктор Балога.

В это же время "свободовец" Андрей Мохник от души развлекался на этнофестивале "Країна мрій". Судя по фото, хорошее настроение ему создавали веселая музыка, хмельное пиво и компания друзей-патриотов.

От Лазурных берегов пока отказался и Олег Ляшко. Политика на минувших выходных можно было встретить в Киеве возле элитных бутиков на Бессарабке.

"Такая жара, что даже мороженое не помогает", - сетовал на своей страничке в Фейсбуке политик. Свободное от работы время оппозиционер посвятил общению с дочерью Владой. Последняя сразу же упростила папу купить вредную пищу. "Моя дочка так любит жареную картошку, стараемся не давать, но сегодня упростила - отцовское сердце не выдержало", - подписал одну из выложенных в соцсети фото Ляшко. Кстати, именно дети формировали "повестку" дня еще двух депутатов. Так, Ирина Бережная отмечала день рождения любимой дочки Даниэлы.

"5 июля - день, который разделит мою жизнь на два этапа: до и после! День, когда я узнала, что такое настоящее счастье! День, научивший радоваться самым простым вещам - ее улыбке, звонкому смеху, горящим глазам, отличной погоде, чтобы вместе кататься на велосипедах. Сегодня 4 годика, нет, целых 4 года!!!" - делилась своей радостью Ирина Бережная.

А у новорожденной дочки соратницы Виталия Кличко Ирины Геращенко на следующий день после закрытия сессии прорезались первые зубки. "Первыми детские зубы прочувствуют на себе мамы. Это у меня главная новость дня", - сообщила Ирина Геращенко.

Зачетная сессия

Если сравнивать народных депутатов со студентами, то можно сказать, что последнюю сессию они сдали неплохо. Зачет. И это несмотря на то, что в сессионном зале было немало интриг, провокаций и скандалов. И так, что же удалось сделать народным депутатам в период с января по июль?

1. Создали крепкое большинство

Времена, когда политикам не хватало один-два голоса для принятия важного закона, канули в Лету. На сегодня под куполом сложилось прочное большинство, способное принимать как антикризисные, так и евроинтеграционные законы.

- Если коллеги из оппозиции не блокируют парламентскую трибуну, Верховная Рада работает как часы. У нас достаточно голосов, чтобы принимать необходимые для страны законы, - говорит "КП" народный депутат Михаил Чечетов.

2. Приняли законы, приближающие Украину к ЕС

Народные депутаты начали принимать евроинтеграционные законопроекты - те документы, без которых двери в ЕС для Украины будут закрыты. 3 июля политики проголосовали за создание общественного телевидения и поддержали проект закона об усовершенствовании системы защиты персональных данных. Следующий законодательный шаг по пути к Европе депутаты сделают в сентябре.

- Верховная Рада вернется к рассмотрению необходимых для подписания Соглашения об ассоциации с Европейским союзом законопроектов в сентябре и успеет их принять до октября, - уверен народный депутат Евгений Мураев.

3. Укрепили экономику

Должное внимание депутаты отводили принятию законов в экономическом секторе - каждый третий. Только за последнюю пленарную неделю парламентариям удалось утвердить использование финансовых векселей, запретить вывод валюты в офшоры и "переписать" налог на недвижимость.

- Мы удовлетворены итогами работы Верховной Рады Украины, поскольку депутаты сумели принять целый ряд очень важных для развития экономики законодательных актов, - подвел итог лидер фракции Партии регионов Александр Ефремов.

Рада пополнилась еще одним депутатом

В депутатском полку прибыло. На довыборах в Верховную Раду от Севастополя победил бизнесмен-миллиардер Вадим Новинский. За него проголосовали 53,41% избирателей. Новоизбранный депутат станет самым богатым человеком в парламенте. Согласно последнему рейтингу топ-миллиардеров мира по версии Forbes, Новинский занимает 792-е место, его состояние оценивается в \$1,9 млрд.

Напомним, довыборы в Севастополе были назначены из-за того, что Павел Лебедев, который в октябре прошлого года прошел в Раду от этого одномандатного округа, был назначен министром обороны.

Кстати, на сегодня под куполом остаются вакантными семь парламентских мандатов.

- Очередная сессия парламента открывается 3 сентября. В первые же дни работы мы примем новый закон о выборах и постановление о дате перевыборов в семи округах. Ориентировочно выборы назначим на 22 декабря, - заявил Михаил Чечетов.

Окончательно состав парламента укомплектуют после 22 декабря.

<http://kp.ua/daily/090713/402671/print/>

В Раде хотят создать базу жалоб граждан: просят денег и жалуются на суды *Главком*

В парламенте может появиться электронная база обращений граждан.

Сейчас сотни обращений нардепы получают через свои приемные и абонентские ящики. «У нас регистрируются лишь те обращения, которые поступают в адрес руководства парламента, глав комитетов. Депутаты не дают согласия на регистрацию своих личных обращений», — рассказал заместитель заведующего отдела по вопросам обращений граждан Станислав Соболев.

Как рассказал автор инициативы, нардеп от «Батькивщины» Степан Кубив, законопроект о создании электронной базы обращений граждан он подаст в сентябре. Для начала хочет заручиться поддержкой коллег. «Проблема в том, что часто приходит обращение от человека, а оказывается, что оно под копирку пишется и рассылается другим коллегам. В результате неэффективно используется работа помощников, которые тратят массу времени на ответы», — сказал нардеп. Коллеги, в том числе из Партии регионов, считают, что идея правильная.

Электронная система обращений граждан уже опробована банками, мобильными операторами и супермаркетами. «Человек подает обращение на специальный сайт. Оно моментально фиксируется в базе, и жалобщик получает пароль и код доступа. Система автоматически расписывает обращение на нардепа или комитет. Если ответ по обращению затягивается, то это будет четко видно», — говорит Кубив.

Наиболее функциональная и самая дорогая база данных для всех депутатов (например, система для обслуживания клиентов SRM, которой пользуются мировые компании) в месяц может обойтись в 60-80 тысяч долларов, рассказал один из IT-специалистов. Затраты на нее окупаются максимум за год.

Регионал Владимир Олийнык обещает изучить вопрос создания электронной базы обращений граждан. Но говорит и о сложностях. «Иногда в обращениях такой почерк, что можно месяц вносить данные с письма в базу», — говорит политик, который ежемесячно получает около 200 обращений от граждан. «В основном люди просят материальной помощи: денег на хлеб, на лекарства или на операцию за границей. Тогда суммы достигают десятков тысяч долларов. Сейчас некоторые обращаются с проблемой — не за что собрать ребенка в школу. Половина обращений — это попытка добиться правды в судах. В таких случаях надо организовать юридическое сопровождение для людей. Ведь судиться нынче недешево», — подчеркнул Олийнык. По словам регионала Михаила Чечетова, его однопартийцы могут поддержать подобную инициативу, но первым делом надо найти деньги на замену системы голосования.

Ирина Герашенко из «Удара» рассказала, что избиратели часто просят помощи через соцсети. Кстати, недавно она написала на своей странице в Фейсбуке, что парень попросил у нее денег, чтобы купить вышиванку. Депутату от «Батькивщины» Александру Бригинцу жалуются на отсутствие горячей воды в кранах, просят убрать МАФы и стихийные рынки под окном.

<http://glavcom.ua/news/139297.html>

Кучма был со всеми на «ты», Ющенко не держал слово, а Янукович – закрыт в рамках протокола

Независимое Бюро Новостей

Парламентарии разных созывов отмечают, что если сравнивать президентов Леонида Кравчука, Леонида Кучму, Виктора Ющенко и Виктора Януковича, то наметился явный регресс в уровне открытости главы государства. Каждый последующий президент становится все менее

доступным для общения. В июне нынешнего года президент Виктор Янукович должен был обратиться с ежегодным посланием к депутатам Верховной Рады. Однако вместо главы государства в сессионный зал парламента внесли сотни отпечатанных книг с текстом его послания. Сам президент в Раде так и не появился. Корреспондент НБН поинтересовался у депутатов-старожилов, помнят ли они, чтобы глава государства игнорировал встречи с депутатами, а также насколько легко было попасть на прием к президенту Кравчуку, Кучме, Ющенко или Януковичу.

Кучма и Кравчук: на заре демократии

«Диалог с президентом – дело очень нужное. Это помогает решить многие проблемы, которые кажутся непреодолимыми, уменьшает недоверие друг к другу. Я помню наши встречи еще с Кравчуком, когда он был вначале Председателем Верховной Рады, а затем и президентом Украины. Помню, как он выступал на сессии парламента, а я, тогда еще молодой депутат, участвовал в тех дискуссиях. Кравчук был абсолютно открытым президентом», – рассказал НБН народный депутат («Батькивщина») Владимир Яворивский.

«К Кучме я мог заходить по два, по три раза в день. Особенно когда мы работали над Конституцией и надо было убедить Леонида Даниловича в необходимости 10-й статьи о едином государственном украинском языке. А Кучма же на выборах обещал «двуязычие», помните? Но был диалог, и мы – демократы, оппозиция убедили его. Кучма был открыт. Бывало, Кучма лично провожал своих посетителей. Открывает дверь, окидывает приемную взглядом. А там сидят разные министры, депутаты – ждут, общаются, газеты читают. А я как раз пришел туда, побыл минут 10-15, и думаю: будет возможность – зайду, а не будет – потом еще загляну. Здесь Кучма замечает меня: «О, ты? Ну, заходи, заходи!» Хотя я и не был к нему лояльным – критиковал его всячески», – признается писатель.

«Называю Кучму президентом-«шестидесятником», человеком из эпохи «оттепели» 60-х годов. Вот он именно такой в общении. Он мог накричать, отругать, но был отходчивым, зла не держал и занимался делом. Помню, был какой-то серьезный вопрос, который нужно было срочно решить. Я звоню ему в одиннадцать часов ночи, а он еще на работе, объясняю ему, в чем суть дела. На другой день после обеда приезжаю к нему и рассказываю, в чем проблема. Он тут же, при мне, снимает трубку «сотки», звонит Лазаренко и ставит ему жесткие требования. Кучма как человек, которого выдвинули и избрали президентом, понимал, что нельзя уходить от принятия решений и никогда не боялся брать на себя ответственность. И это его качество необычайно важно для государственного человека», – рассказала народный депутат («Батькивщина») Александра Кужель, которая была нардепом 2-го созыва (1994-1998), а в 1998-2003 годах – главой Государственного комитета по вопросам предпринимательства.

Народный депутат Верховной Рады 2-го созыва Владимир Чемерис говорит, что во время первой каденции Леонида Кучмы попасть к президенту на прием было достаточно легко, и за этим очень следили представители президента в ВР Виктор Мусияка, который занимал эту должность в 1995-1996 годах, и Роман Безсмертный (1997-2002 годы). Правда, когда Администрацию президента возглавлял Дмитрий Табачник, добиться встречи с президентом стало непросто.

Замглавы фракции Партии регионов, нардеп Владимир Олийнык в комментарии НБН также отметил, что к Кучме или Кравчуку практически каждый мог зайти в кабинет, поскольку это было на заре демократии: «Легче всего было попасть к первым президентам, но это было в период раннего романтизма. Депутат звонил, и ему говорили: «Да, приходите». Но такой стиль общения характерен для раннего периода демократии, а дальше президенту необходимо все-таки выполнять свою работу».

Бывший спикер Верховной Рады, нардеп Владимир Литвин, который был главой Администрации президента Леонида Кучмы в 1999-2002 годах, сказал, что не контролировал вопрос общения президента с депутатами: «Я не сидел в приемной президента и не смотрел, кто из депутатов приходит. Я думаю, кто хочет, тот попадает на прием. Это каждый решает индивидуально».

«Самый открытый был Кучма. Всех принимал, всех называл на «ты» и по именам и депутаты ходили к нему пачками», - рассказал нардеп («Батькивщина») Геннадий Москаль. Будучи губернатором Закарпатской области в 2001-2002 годах, Москаль вспоминает, что Кучма собирал глав облгосадминистраций, чтобы поздравить их с праздником: «8 января собирал всех губернаторов, со всеми общался, дарил символические подарки. Хлебосольный был Президент. Когда приезжаешь к нему из области, всегда спрашивал – ты обедал? Это была старая школа, старое воспитание. Не было в нем никакого барства и превосходства».

Ющенко: разговоры и обещания

Своя специфика, отмечают депутаты, была по стилю общения у Президента Виктора Ющенко. Владимир Яворивский работал в его команде на президентских выборах 2004-2005 года. «Я был у него всего один-единственный раз – в качестве председателя Союза писателей – после съезда. Он сначала пришел в Союз, и чтобы писатели не забросали его вопросами, я решил пойти к Виктору Андреевичу вместе с группой писателей, чтобы в рабочем порядке рассмотреть их. Он принял нас, мы долго поговорили. Он тогда многое наобещал нам, но в конце ничего из того сделано не было, даже палец о палец не ударил», – рассказал Яворивский.

Александра Кужель особенно отмечает непунктуальность Ющенко. «Никогда не была на приеме у Ющенко-Президента. Единственный раз присутствовала на заседании, посвященном развитию бизнеса в Украине вскоре после того, как он стал Президентом. Одна из оппозиции. Беру слово, выступаю, он перебивает: «Вы, пани Кужель, очень умная женщина, а потому, все, что вы сказали сейчас, подготовьте мне в трехдневный срок как указ президента». Я подготовила документы для указа и все передала Александру Зинченко (в то время занимал должность Государственного секретаря Украины – НБН). После того, как Зинченко ушел с этой должности, он рассказал мне, что эти документы никто так и не рассматривал, и они никого не интересовали. Подобные вещи для государственного служащего просто недопустимы», – до сих пор возмущается депутат.

«При Ющенко главы администрации менялись очень часто. Правда, Олег Рыбачук был настолько открыт, что когда мы организовывали акцию памяти Георгия Гонгадзе, он даже открыл ворота возле здания Администрации президента», – вспоминает Владимир Чемерис.

Народный депутат от «УДАРа» Валентин Наливайченко, который был главой Службы безопасности Украины в 2006-2010 годах, отметил, что пообщаться с Президентом Виктором Ющенко мог практически каждый: «Когда Ющенко шел по улице, он мог подойти к людям, не к подставным актерам с какого-то драмтеатра, не к охране, которая никого не пускает, а просто подходил к людям и общался. Вот в этом открытость не только президента, а любого чиновника».

«Будучи главой СБУ, я отвечал в том числе и за безопасность Президента, и я вам скажу, что никаких чрезвычайных мер безопасности не было, никаких супермигалок не было. Я и был, и есть без охраны не потому, что это какое-то исключение из правил, а потому, что так тогда было принято. И сейчас власть должна остановить то, что с мигалками ездят наверное уже дворники с Кабинета министров», – подчеркнул Наливайченко.

Геннадий Москаль говорит, что Ющенко, несмотря на демонстративную открытость, будучи президентом, практически ни с кем не общался. В 2005-2006 годах Москаль был губернатором Луганской области. Он рассказал, как в 2006 году во время трагедии в Алчевске, когда весь город остался без отопления, Ющенко приезжал в область. «В Алчевск он приехал и спрашивает Балугу: а кто здесь губернатор. Клянусь вам!».

Янукович: встречи по протоколу

Говоря о Януковиче, политики называют его человеком замкнутым. «Что касается Януковича, он человек, как мне кажется, совершенно замкнутый, и просто боится приходить в Верховную Раду. Он не хочет прийти и исполнить то, что предусмотрено законодательством – произнести речь. А вместо этого подбрасываются какие-то книги, которые президент и сам-то наверняка не читал», – считает Владимир Яворивский.

Представители Партии регионов говорят, что попасть на аудиенцию к Виктору Януковичу не так уж и сложно, а открытость или закрытость президента – это не показатель

качества его работы. «У президента есть своя функция и своя работа. Можно не заниматься своей работой, а так, знаете, гулять, показываться на всех мероприятиях. Вот, к примеру, Ющенко чаще всех Президентом ездил за границу. Принимали его где только можно: и в Вашингтоне, и в Европе. А КПД был незначительным. Поэтому тут надо понимать, что открытость Президента состоит в том, чтобы мы знали, чем он занимается и какую политику проводит», – считает Владимир Олийнык.

«Янукович человек закрытый. Возможно, существуют и какие-то комплексы, ведь его везде постоянно шпыняют за то, что он путает имена моряков и поэтов, названия стран и так далее. Поэтому дело здесь, думаю, в личных комплексах. У меня такое впечатление, что сейчас на Януковича в значительной степени играет его окружение, представители которого, в отличие от того же Ющенко или Кучмы, зависят от него очень сильно. И я не думаю, что там есть какой-то один центр. Если в свое время, при Кучме, таким центром был Табачник или Медведчук, при Ющенко – вообще был проходной двор, то при Януковиче их несколько. Это не только Сергей Левочкин, но и другие», – отмечает Владимир Чемерис.

Народный депутат (Партия регионов) Вадим Колесниченко отметил, что разговоры о закрытости Президента Януковича не соответствуют действительности и лично он встречался с Президентом раз в месяц, когда ему это было нужно. «Во время предыдущего созыва парламента я встречался с Президентом ежемесячно. Мы обсуждали вопросы гуманитарного характера, и Президент уделял мне час-полтора. В этом году у меня был только один вопрос к Президенту, я записался на прием и попал к нему на 4-5 день. Там же протокол, у него же мероприятия расписаны на месяц вперед».

Отвечая на вопрос, должен ли Премьер-министр записываться на прием к Президенту, Колесниченко ответил: «Ну, по крайней мере он должен предупредить, согласовать с протоколом, что он хотел бы встретиться. Прямой телефон есть. Если он может поднять трубку, значит он есть и отвечает. Ну вы же поймите, это Глава государства. Невозможно с ним встретиться, как по пожарной команде, именно потому, что у него обязательные мероприятия, которые он не может отменить».

И все же остается впечатление, что в отношении Виктора Януковича осталось много недосказанности. Депутаты от оппозиции говорят, что на прием к нему не записывались принципиально, а нынешние парламентарии от Партии регионов, естественно, не могут позволить себе нелестные высказывания о действующем Главе государства

<http://nbnews.com.ua/ru/tema/92888/>

Блоги

Анатолій Гриценко: «Заява про злочин N051/07/13/752 від 03.07.2013»

pravda.com.ua

Замість того, щоб знущатися над Юлією Тимошенко, Віктор Янукович і його команда вже давно могли розірвати не вигідні для України газові контракти 2009 року.

Не просто могли – вони зобов'язані їх розірвати! Бо того вимагає Закон, який у 2009 році було порушено. Однак контракти з "Газпромом" залишаються чинними – із-за бездіяльності Антимонопольного комітету (АМК) та Генеральної прокуратури України (ГПУ).

Тепер по суті заяви про злочин. У ній я виклав:

- 1) незаперечні законні підстави для України розірвати газові контракти з "Газпромом";
- 2) ознаки злочину посадових осіб АМК і ГПУ, які не зробили цього дотепер, попри мої попередні депутатські звернення і запити.

Підставами для розірвання контрактів з "Газпромом" є грубі порушення антимонопольного законодавства України.

Зафіксовані у контрактах умови постачання газу, насамперед формула його ціни, явно несиметричні зобов'язання сторін, нав'язані Україні величезні обсяги закупівлі газу, захмарні

штрафні санкції проти України і жодних санкцій проти Росії, штучні й безпідставні обмеження на продаж і експорт газу Україною – усе це не має нічого спільного з економічною конкуренцією.

Газові контракти – це суцільний диктат і монополізм. І за духом, і за буквою нав'язаних Україні зобов'язань.

Щоби слідчі СБУ не витрачали багато часу, я вказав, які норми і яких саме законів порушено – це Закон України "Про Антимонопольний комітет України" (статті 7, 9, 13, 14, 22, 25), Закон України "Про захист від недобросовісної конкуренції" (глави 3 і 6), Закон України "Про захист економічної конкуренції" (статті 18, 19, 22, 24, 25, розділи IV, VII, VIII).

Виклав детально, на основі яких норм законодавства АМК має всі необхідні підстави і повноваження, аби зупинити дію контрактів з "Газпромом".

Обґрунтував і міру відповідальності для тих посадовців АМК і ГПУ, які мали діяти – захищати інтереси держави, але не діяли, обмежувалися пустими відписками. Це кримінальні правопорушення за статтями 366 і 367 Кримінального кодексу України.

Додав до заяви про злочин моє листування з головою АМК Василем Цушком і генеральним прокурором Віктором Пшонкою (триває вже більше року). Починаючи з першого депутатського звернення до Цушка від 30.03.2012. Включно з депутатським запитом до Пшонки від 04.07.2012 (спікер оголосив його з трибуни Верховної Ради рік тому).

Запит до генпрокурора я назвав досить чітко і ясно – "Щодо злочинної бездіяльності посадових осіб Антимонопольного комітету України...", аби Пшонка почав діяти рішуче. Не дочекався. Тим не менше, бездіяльність АМК і ГПУ задокументовано – "рукописи не горять"...

Що далі?

Якщо СБУ діятиме згідно Закону, то абсолютно очевидно, що має бути негайно проведено досудове розслідування (з внесенням до Єдиного реєстру) і за його підсумками – винних посадових осіб АМК і ГПУ притягнуто до відповідальності. А головне, для країни, на підставі вказаних порушень антимонопольного законодавства України газові контракти 2009 року – буде розірвано.

Якщо ж СБУ діятиме (бездіятиме), як це дотепер робили АМК і ГПУ, і не стане на захист інтересів Української держави – тоді співучасниками злочину стануть голова СБУ Олександр Якименко і його підлеглі, задіяні в роботі над заявою про злочин. Так само, як і Віктор Янукович, якого я також повідомив про злочин і бездіяльність АМК і ГПУ.

Реєстрацією заяви про злочин я даю цій владі ще один шанс діяти, і діяти результативно: виконати вимоги Закону і на підставі його порушення – розірвати газові контракти з "Газпромом".

Чи скористаються цим шансом захистити національні інтереси України Віктор Янукович, Олександр Якименко, Василь Цушко і Віктор Пшонка? Про це дізнаюся у визначений Законом термін. І Ви дізнаєтеся.

<http://blogs.pravda.com.ua/authors/grytsenko/51dabdd3ecf12/>

Телебачення і радіомовлення

На Ивано-Франковщине население доверяет участковому *Интер, Подробности*

После событий во Владивке в прошлую пятницу министр внутренних дел Виталий Захарченко дал пресс-конференцию и произнес вот такую фразу.

Виталий ЗАХАРЧЕНКО, министр внутренних дел: Я просив би не забувати, що більшість працівників мілції - це чесні і порядні люди, які забезпечують спокій і безпеку громадян, борються зі злочинністю.

Есть в Украине места, где боятся не милиционеров, а перспективы остаться без них. В горах Ивано-Франковской области участковым тяжело, но закон там работает. О милиционерах, которым доверяют, Инна Белецкая.

Инна БЕЛЕЦКАЯ, специальный корреспондент: Вот отсюда и до самой румынской границы. 120 тысяч гектаров горной местности, почти 6 тысяч жителей и всего 1 милиционер. Участковый для местных гуцулов - сила и закон, психолог и народный судья, а главное один из самых уважаемых, наряду с врачом и священником, людей.

Это все о нем. Невысокий, совсем не атлетического телосложения мужчина следит за порядком на огромной территории. Ивану Близнюку 43, и половину этого времени он работает участковым. Помнит все, с чем ему пришлось столкнуться по службе. И рассказывает с азартом Жеглова.

Иван БЛИЗНЮК, участковый Верховинского райотдела УМВД в Ивано-Франковской области: У нас було кілька років тому грабiж тут, прийшли озброєні з тими похожими на автомат пневматичною зброєю. Прийшли зв'язали людей, роти позакривали, ну як у фiльмах ото.

Это преступление ему удалось раскрыть, как и большинство других. Но не это главное. Своему участковому люди доверяют.

Иван ДИДУШКО, житель: У нашiй мiсцевостi, слава Богу тихо, у нас Слава Богу мiлiцiя нас береже, а ми мiлiцiю.

Тишина бывает обманчивой. И Близнюк это знает. Порой полдня приходится потратить, чтобы добраться к некоторым хуторам высоко в горах. Транспорта нет, есть верный конь.

А у себя Иван Иванович принимает людей и выслушивает жалобы. Вот эта женщина жалуется на соседей.

Помирить не так просто и если не получается, Иван Иванович идет к местному священнику. Вдвоем им всегда удается восстановить мир среди односельчан.

Отец ВАСИЛИЙ, настоятель храма Петра и Павла:

- Люди тут є у нас особливо в горах уже богомiльнi. Конфлiктiв таких вже глобальних у нас немає, але все що є, ми вирiшуємо спiльно.

Едва сняв форму, Иван Иванович превращается в обычного гуцула. Дома дел невпроворот, ведь у него, как и у всех местных жителей, большое хозяйство.

Иван БЛИЗНЮК, участковый Верховинского райотдела УМВД в Ивано-Франковской области: Двi корови маю, бички, кролi, кури. Вночi i третя ночi людина прийде i невідкажеш i мусиш все лишити i йдеш, бо є проблеми.

Ему уже через год на пенсию, но он не спешит. Начальство тоже не хочет Близнюка отпускать - вот и новенький скутер в райотделе появился. И конь отдохнет, и участковый куда надо быстрее доберется.

Активисты из Вradiевки отправились пешком на Киев

Пешком на Киев. Жители села Вradiевка требуют радикальных мер. В знак протеста, они отправились в столицу, на Майдан Незалежности. Попастъ туда планируют до 18 июля. И по дороге собрать всех тех, кому незаслуженно досталось от правоохранительных органов. Продолжит - Олеся Комарницкая.

С колоритными чубами. В вышиванках. Что-то обсуждают, смеются. Люди - без вещей и сумок. С флагами и плакатами. 12 сельских активистов собрались в Киев. Пешком, по жаре. Требовать радикальных мер.

Василий ЛЮБАРЕЦ, активист: Вiдставка мiнiстра внутрiшнiх справ i тотальна переатестацiя всiх робiтників МВС за участю громадськостi.

А вот Владимир Фесенко в шестивии узнает политтехнологии. Говорит, искренний порыв людей к рукам пытаются прибрать политики.

Владимир ФЕСЕНКО, политолог: У меня такое большое подозрение, что вот этот поход на Киев - это не столько стихийная инициатива участников протеста во Владивке, сколько спланированная политическая акция.

Политики от организации многокилометрового шествия откешиваются. Мол, это люди сами. В крайнем случае - общественные активисты подсказали.

Владимир АРЬЕВ, народный депутат Украины: Причому тут піар - це не піар - це дія, який піар. Громадські активісти туди поїхали, щоб вони робили все правильно.

Представитель общественников Александр Данилюк уверяет - 18 июля он соберет людей в Киеве. Но сам пока в Крыму у тещи.

Александр ДАНИЛЮК, активист: Власне і не планував йти пішки від самого початку.

У митингуючих же первый привал - Первомайск. На улицах люди говорят: присоединились бы, но у кого-то хозяйство, у кого-то больные ноги.

Наталия ВОЛОШИНА, жительница Первомайска: Я вважаю, що цю ходу мають підтримати усі люди. Усі, які мають честь і гідність.

Андрей ПАРУБИЙ, народный депутат Украины: Очевидно, що можливо не всі змогли піти, особливо люди старшого віку, багато хто лишається на місці

Пока к владивцам присоединились 4 кировоградца. Вместе занесли требования в милицию.

Николай ДЖОГАН, житель Кировограда: Політики міняються, то опозиція стає владою, то влада опозицією, як вони називають. Колода карт - тасуються, а результат нульовий. Ми повинні, громада, брати владу.

Вот и идет пешком в киев. До 18 июля осталось 10 дней и 300 километров.

После событий во Владивке в прошлую пятницу министр внутренних дел Виталий Захарченко дал пресс-конференцию и произнес вот такую фразу.

Виталий ЗАХАРЧЕНКО, министр внутренних дел: Я просив би не забувати, що більшість працівників міліції - це чесні і порядні люди, які забезпечують спокій і безпеку громадян, борються зі злочинністю.

Європейські політики й чиновники несправедливо називають українське правосуддя вибірковим *УТ-1, Підсумки дня*

Подвійні стандарти ЄС.

Колишній заступник Генпрокурора України Микола Обіход вважає, що європейські політики й чиновники несправедливо називають українське правосуддя вибірковим. Про це він заявив на конференції Європарламенту у Брюсселі, де, зокрема, йшлося про экс-прем'єрів: України Юлію Тимошенко та Румунії Адріана Нестасе. Вони обидва опинилися за ґратами. Утім, якщо вирок Тимошенко Єврокомісія засуджує, то рішення щодо Нестасе - схвалює, каже Обіход. Хоча долі экс-урядовців схожі: торік Нестасе засудили до двох років. Сам він назвав вирок політично вмотивованим, але єврокомісари рішення бухарестського суду підтримали. І заявили, що це - ознака незалежності судової влади в Румунії. Тоді як Тимошенко Єврокомісія вважає жертвою виборчого правосуддя. Обіход переконаний: якщо посадовець справді скоїв злочин, він має відповідати, незалежно від політичного статусу і ставлення влади.

УДАР: обрання Охендовського – частина плану переобрання Януковича *Радіо Свобода*

Влада остаточно підтвердила, що намагається втілити будь-якими способами обрання президента Януковича на другий термін. Так у партії Віталія Кличка УДАР оцінили обрання Михайла Охендовського головою Центральної виборчої комісії.

«З порушенням законів, регламенту і процедури голосування провладні фракції в парламенті здійснили кадрові зміни в складі Центрвиборчкому», – вважають в УДАРі, нагадуючи про звільнення колишнього голови ЦВК Володимира Шаповала та призначення Олександра Копиленка.

«Шаповал не писав заяви про звільнення з посади голови ЦВК, а президент вніс кандидатуру Копиленка на члена Центрвиборчкому без будь-якого обговорення, пропозицій і узгодження з фракціями парламенту, як це передбачено законом», – ідеться в заяві УДАРу

«Тепер «по гарячих слідах» ЦВК обирає свого голову з однієї кандидатури – Михайла Охендовського, який у 2007 увійшов до складу Центрвиборчкому за квотою Партії регіонів», – відзначають у партії Віталія Кличка і додають, що «все це робиться для того, щоб у будь-який спосіб забезпечити перемогу Януковича на президентських виборах 2015 року».

Раніше президент України Віктор Янукович привітав обрання Михайла Охендовського головою ЦВК і назвав це «свідченням визнання авторитету серед колег і високого професіоналізму».

Вадим Новинський – агент Кремля в Україні?

Радіо Свобода

Вадим Новинський, який лише близько року тому отримав українське громадянство, а тепер взяв участь у проміжних виборах до Верховної Ради, є саме українським олігархом лише тому, що так склалася обставина, кажуть експерти. Водночас вони припускають, що як політик Новинський буде намагатися вести власну гру і консолідувати навколо себе депутатів. Працюватиме ця група на інтереси Москви чи на інтереси України, залежатиме від перспектив подальшого збагачення, вважають експерти.

У понеділок, наступного дня після проміжних виборів до Верховної Ради у Севастополі, стало відомо про перерозподіл активів фінансово-промислових груп «Смарт» Вадима Новинського та СКМ Ріната Ахметова. Обидві групи передали пакети акцій до компанії «Метінвест», засновниками якої також є Ахметов і Новинський.

Така консолідація активів свідчить про спільні цілі та повне взаєморозуміння між двома олігархами, вважає експерт з питань економіки Олег Соскін.

«Всі їхні відносини свідчать, що у них є один господар – Москва, Кремль. Те, що вони так чи інакше були зав'язані на КДБ – це однозначно. Вони є людьми, які поставлені, щоб заробляти гроші для Кремля. Тепер Кремль має потужного агента-лобіста, який буде працювати разом з Ахметовим на нарощування багатства, частину якого перераховують до кремлівських таємних кас», – заявляє Соскін.

Новинський став українським олігархом випадково – Фесенко

Утім, як депутат Верховної Ради Вадим Новинський навряд чи увійде до так званої «групи Ахметова», як припускає низка коментаторів та засобів масової інформації, зауважив у коментарі Радіо Свобода політолог Володимир Фесенко. Експерт нагадує, що Вадим Новинський і без того має доступ до особистого спілкування з президентом Віктором Януковичем, мав приязні стосунки з його попередником Віктором Ющенком, а також брав участь у фінансуванні виборчих кампаній окремих кандидатів у народні депутати. Відтак, Новинський веде власну політику і може зібрати навколо себе власну групу депутатів, робить висновок Фесенко.

Він, скоріше за все, спробує грати самостійну роль і, можливо, буде важковаговиком. Але версія про агентів Росії не підтверджується

Володимир Фесенко

«Приходить момент, коли потрібні якісь нові мотивації. Заробляти ще один мільярд – це вже не дуже цікаво. Потрібні додаткові якісь мотиви. Можливо, він вирішив спробувати себе і у публічному політичному просторі. Якщо він йде у Верховну Раду, то точно не для того, щоб

бути статистом. Він, скоріше за все, спробує грати самостійну роль і, можливо, буде важковаговиком. Але версія про агентів Росії не підтверджується», – припускає Фесенко.

Новинський став мільярдером завдяки везінню і нахабству – Марков

Чи буде Вадим Новинський лобіювати політику Кремля та Митного союзу, чи працюватиме на євроінтеграцію України, залежатиме лише від перспектив матеріальної вигоди, тому його тактика у цьому питанні може змінюватися, відзначає російський політичний експерт Сергій Марков. Навряд чи такого депутата можна вважати агентом впливу Москви, каже експерт.

«Батьківщина в олігархів там, де їхні гроші. Бізнесмени зазвичай роблять гроші там, де у них з якихось причин це виходить. Вочевидь, з виключно випадкових причин у Новинського бізнес вийшов не у Росії, тому він і став саме українським, а не російським олігархом. Наші бізнесмени стають мільярдерами не завдяки своїм талантам та працелюбству. Це результат везіння, іноді нахабства, зокрема, у порушення правових та моральних законів» – зауважує Марков.

За попередніми даними після обробки 100 відсотків протоколів, на проміжних виборах до Верховної Ради в 224-му окрузі в Севастополі переміг мільярдер Вадим Новинський. Йому програли комуніст Василь Пархоменко, самовисуванець Василь Зеленчук і єдиний кандидат від опозиції Дмитро Білоцерковець.